

[Gert Petersen.]

for kapitalens skyld og har at indrette sig derefter. Vejen til dette såkaldte fremtidssamfund er oven i købet, at dømmes efter fremskridtspartiets ændringsforslag til finanslovsforslaget, brolagt med åbne brud på indgåede aftaler med organisationerne, med en række andre kontraktbrud, med katastrofale og pludselige kæmpenedskæringer.

Jeg tror, man skal sige det rent ud. Jeg betvivler ikke, at fremskridtspartiet ønsker at sikre sig magt ad demokratisk vej, men med de metoder, man her har varslet, og som især fremgår af de 800-900 ændringsforslag, fremskridtspartiet stillede til finanslovsforslaget sidste gang, og med det sigte, disse metoder skal tjene, tror jeg ikke, at vores folkestyre, som vi hidtil har kendt det, vil holde til en magtovertagelse fra fremskridtspartiets side.

Nu vel, den har vi ikke oplevet endnu, men vi mærker smitten. Vi mærker, hvordan andre borgerlige partier berøres af denne grundholdning. Vi har hørt venstres ledere love, at de ikke vil ødelægge det, generationer har skabt, som de siger. Men hvad gør de i praksis? I praksis nærmer de sig i deres holdning fremskridtspartiet så meget, de kan uden helt at identificere sig med det. Men vigtigere er selvsagt spørgsmålet: hvad gør arbejderbevægelsen? Hvad gør dens største parti, socialdemokratiet, hvad gør den socialdemokratiske regering?

Siden december 1973, da socialdemokratiet led et nederlag, der kunne være blevet forbigående, har socialdemokratiet bevæget sig støt til højre. Det er nu på det nærmeste blevet en slags centrumsparti, der prøver på at styre en centrumsblok. Denne bloks politik er meget traditionel og ordinær, forståeligt nok, for den domineres af de partier, der har udviklet vores særlige samfundsstruktur, og de tror på, at den kan leve videre, de vil ikke erkende, at den er i krise. De tror på, at den kan klare sig. Hvis man retter lidt hist, retter lidt pist, hvis man skærer ned, forhøjer afgifter, presser lønningerne, så går det hele vel, eller gør det? For man står jo magtesløs over for arbejdsløsheden, over for valutakrisen, over for renten, over for boligproblemerne og meget andet. Men der viser sig vel noget. Går det ikke bedre ude i den store verden, eller var meldingerne herom forhastede?

Vi tror ikke, at man ad denne vej løser hverken de akutte problemer eller de dybtliggende

problemer, der har ført til den nuværende krise.

Socialdemokratiet tager jo ofte æren for de sidste 30 års udvikling, og det er i orden, men så må I også tage jeres del af ansvaret. Når så meget går i skuddermodder, som vi oplever nu, når vi også må opleve, at situationen er sådan, at lønmodtagere og arbejdere, som hidtil har støttet socialdemokratiet, lader sig lokke af et dybt reaktionært parti, så måtte det være naturligt for socialdemokratiet at spørge sig selv: hvad har vi gjort galt? Sådan spørger I åbenbart ikke jer selv.

Socialdemokratiet fortsætter ud ad den slagne landevej, kører oven i købet med ud i et sving, der kan indebære en total umyndiggørelse af fagbevægelsen og dermed indlede en meget farlig og udemokratisk videreudvikling af den samfundstype, der hidtil er skabt. Og jeg vil da sige til socialdemokraterne, at jeres nye samarbejdspartner, kristeligt folkeparti, for nylig har leveret en arbejdstegning, som fik et ikke særlig revolutionært blad, der hedder B.T., i København til at skrive: nu er kristeligt folkeparti gået amok. Det kunne jeg da egentlig godt give det pågældende blad ret i, og jeg er da helt klar over, at socialdemokratiet afviser denne arbejdstegning, men efter min opfattelse er den en ganske logisk videreudvikling af den model for arbejdsmarkedet, som augustforliget har stillet op.

Det er et helt andet svar, der må leveres på den dobbelte udfordring, som krisen og den reaktionære fremmarch indebærer, et svar, der rummer en løsning på nogle af de problemer, der rejser sig, og det må være en socialt retfærdig løsning.

Fra socialistisk folkepartis side er vi indstillet på at forsvare både det velfærds- og tryghedssystem, som er skabt, og det folkestyre-demokrati, som folket har tilkæmpet sig, men vi vil ikke forsvare den kapitalistiske markedsmekanisme. Hvis forsvaret skal udvides til også at omfatte den, som det er helt åbenbart at f. eks. hr. Hilmar Baunsgaard mener, så kan efter min opfattelse hverken velfærdssystemet eller folkestyret forsvares med held.

Et eksempel: hvis der ikke inden for meget overskuelig tid gennemføres en skattereform, der sikrer det nuværende provenu – dette være også sagt med venlig hilsen til fremskridtspartiet – der sikrer det nuværende provenu, men er baseret på social retfærdighed og dermed indebærer et opgør med nulskattemillionærer,